

Gagnsemi dulfræða

Hvað er dulfræði?

Í fljótu bragði virðist óþarft að varpa út þessari og henni líkar spurningar. Allir lesendur *Ganglera* gera sér fulla grein þess hvað átt er við með henni. En í venjulegu máli er átt við allt það með orðinu dulfræði í tilverunni sem menn almennt hvorki sjá né þreifa á. Við þekkjum því sáralítið af tilverunni, aðeins eina *vistarveru* af mörgum.

Dulfræði er fræðsla um hinar vistarverurnar og um lífið í þeim. Einnig um þau öfl sem vinna í hverri þessara vistarvera og einnig hvernig þau birtast í öðrum vistarverum, tilverusviðum og stigum. Dulfræðin fræðir menn ennfremur um öfl þau sem vinna í allri tilverunni eða benda á þau og líkurnar fyrir þeim, að svo miklu leyti sem þau eru kunn.

Í greininni *Birting lífsins* í *Ganglera* 1943 er sýnt fram á að tilveran sé sveifluhræringar, hún sé byggð upp með sveiflum, henni haldið við með sveiflum og henni eytt með sveiflum. Því er hann, guðdómurinn, einnig nefndur skaparinn, viðhaldarinn og eyðarinn — Brahma, Vishnu, Siva.

Sú þekking sem smátt og smátt fæst með því að kynna sér hin duldu fræði ætti því að vera nothæf til þess að ná frekari tökum á náttúrunni og öflum hennar, vinna með þeim og láta þau fleyta sér æ lengra í áttina til fyrirheitna landsins, fullsælnnar, hins eilífa friðar eða fullkomunnar.

Með aðstoð þessarar þekkingar má lyfta öllum greinum mannglegra viðfangsefna í ætíð herra veldi svo sem trúarbragðastarfsemi, vísindum og listum og hvers konar veraldlegum viðfangsefnum. Og þetta er gerlegt vegna þess að allir hlutir eiga rót sína í hinu eina og sanna lífi — lífi guðdómsins — hinni eilífu speki.

Rétt er að taka það fram að dulfræði er í raun réttari ekki til. Við gefum því nafnið dulfræði og dularöfl sem almenningur hvorki skilur né skynjar og raunvísindin hafa ennþá ekki komið auga á. Frá æðra sjónarmiði er allt veruleiki, þekking, vitsmunir, speki.

Vil ég nú gera tilraun til þess að gera þetta verkefni að frekara umtalsefni, hvernig unnt sé að færa sér í nyt betur en enn er raun á orðin hina æðri eða dulrænu þekkingu og gera hana að mun nothæfari en ella í þjónustu manna, og á þann hátt færa þá einu skrefi nær innsta kjarna hlutanna og síns eigin lífs.

Trú og trúarbragðastarfsemi

Trúmenn segja: Við þurfum engar sannanir því við vitum og trúum. Það er allt saman gott og blessað og trúin er góð það sem hún nær, en frá sjónarmiði tilverunnar er trú mannsins aðeins ein leið til sálhjálpár eða fullkomunnar. Væri hún ein og engin önnur yrðu margir eftir ósjálfbjarga við veginn og kæmust ekki lengra. Maðurinn er margþættur, og einn eða fleiri þessara þátta eru sterkastir í hverjum einum. Trú er tilfinning fyrir því sem er.

Væri ekki veruleikinn til, sem trúin byggist á, þá væri hún ekki til heldur. En trúmanninum skilst það ekki, eða hann virðist ekki skilja það því hann þarf þess ekki með, að tilveran er einnig og ekki síður vitsmunir. Þeir menn sem hafa í sér ríkt vitsmuna- eða fræðimannseðli geta ekki komist til þekkingarinnar eftir trúarinnar leið. Þeir verða því að leita hennar eftir sinni eigin leið. Þess vegna er tilveran einnig heimspeki og vísindi. Pythagoras sagði: „**Guð reiknar**“. Hann var líka vísindamaður og áreiðanlega sá eini og ábyggilegi. Sumir halda því fram að tölvísinn sé sú eina og ábyggilega fræðigreinin, og má vel vera að svo sé, en hún byrjar samt og endar á óendanleikanum. Hún byrjar í raun og veru á núlli og hún endar einnig á núlli. Hún stækkar allt með núlli og hún minnkar allt með núlli. Er þetta ofureðlilegt því núllið er tákni eilífðarinnar. Allt kemur út úr eilífðinni og hverfur til hennar aftur. Trúmenn og trúarbragðaflytjendur ættu því að notfæra sér allt það sem vísindin hafa til brunns að bera sem færir líkur fyrir kenningum þeirra og staðhæfingum, því bæði kenningum og vísindamenn verða að skilja það að trú og vísindi eiga rót sína í hinu eina og sama lífi.

En kirkjunnar menn ættu að stíga feti fram. Þeir ættu að notfæra sér alla þá þekkingu sem þegar er fengin af lífinu eftir dauðann fyrir atbeina sálarrannsóknarmanna og vitna í þær sem stuðning staðhæfinga þeirra um lífið og ódauðleikann. Þetta þurfa þeir ekki að gera vegna þeirra sem eru þegar sannfærðir um þetta, heldur vegna hinna sem ennþá eru vantrúaðir, því eitthvað þarf að gera fyrir þá. Heilbrigðir þurfa ekki lækningar við, heldur þeir sjúku. Gagnvart öllum þeim mörgu mönnum sem hugsa heimspekilega og fræðilega þurfa kenningum að bera fram einhverjar sennilegar ástæður, og þeir vitnisburðir sem sálarrannsóknarmenn hafa birt eru mikill og ómetanlegur stuðningur kirkjunni í viðleitni hennar til þess að sannfæra menn um framhald lífsins og um ódauðleikann. Þegar sú sannfæring er orðin rótföst í hjörtum fræðimanna er opin leiðin til þess að gera þá að nýjum og betri mönnum. En kirkjunnar menn eiga ekki að láta við svo búíð standa. Þeir eiga einnig að notfæra sér þá þekkingu á hinu innra og æðra lífi og hinum *innri og æðri vistarverum* sem dulspekimenn og sjáendur allra alda hafa gefið mannkyninu, og nota þessi vísindi, dulvísindin, til þess að gefa mönnum líkur fyrir þeim starfsaðferðum sem kirkjan hefur með höndum og að þær eigi rót sína í vísindalegum notkunum æðri náttúruafla. Á þann hátt má benda á ástæðurnar fyrir notkun náðarmeðala og vígslna þeirra eða sakramenta sem kirkjan hefur um hönd, því þau eru byggð á dulvísindalegri þekkingu. Með því að notfæra sér til fullnustu þessa þekkingu getur kirkjan gert starf sitt að lifandi krafti sem lífgar og endurnærir og eykur stöðugt andlegan vöxt mannsálarinnar. Nú eru þeir margir sem ekki trúa á athafnir kirkjunnar vegna þess að þeir botna ekkert í þeim, þeir vilja fá að vita hvers vegna þetta sé um hönd haft, og ef þeir fá eitthvert svar og einhverjar sennilegar ástæður, þá gera þeir sig ánægða.

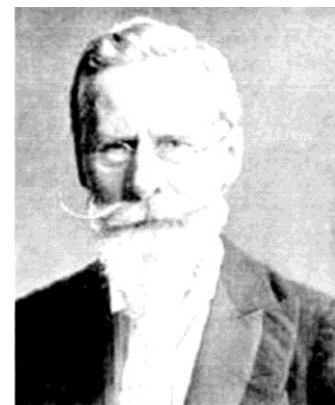

Pythagoras

Vísindin

Áður fyrr, á blómaöld Egypta og Kaldea, voru raunvísindin eða hin veraldlega þekking og hin dulrænu fræði í nánari samvinnu en nú á sér stað. Þau voru í rauninni eitt og hið sama, voru ekki aðskilin eins og nú. Launhelgarnar, *mysteria*, voru æðstu mennta- og menningarstofnanir þeirra tíma og að sumu leyti eins og háskólar nútíðar eru nú, en þó með þeim mismun að raunvísindi og dulvísindi voru samverkandi, mótuðu eina heild. Þá var efnafræði og dulefni ein námsgrein svo og stjörnufræði og stjörnuspeki. Hljómlistin var ein merkasta námsgrein þeirra í launhelgunum, ekki einungis fyrir þá sök að menn gætu lært að leika á hljóðfæri eins og nú og þekkja notkun tóna í nútíðarskilningi, heldur vegna hins, að þarna voru menn að kynnst hinum raunverulega skapandi öflum tilverunnar og starfsemi þeirra. Þar lærðu menn reiknilist, en ekki eingöngu í þeim tilgangi að kynnst hinum ytri hlutföllum í náttúrunni, mismun stærða og vegalengda, ummáls- og þyngdarhlutfalla, heldur aðallega og engu síður hlutföllunum í hraða og magni hinna æðri og fíngerðari sveiflna sem berast í efninu — ekki einungis þessa heims — heldur hinna hærri veralda, sveiflur, sem eru mörgum sinnum hraðari en ljósið sem er sá mesti hraði sem nú þekktist almennt. En stærðfræðin, og þó sérstaklega ýmsar aðalformúlur hennar eða rúmmálsmyndir, eru einnig táknfræðilegs eðlis og eru líkingafrásagnir um hin hæstu fyrirbrigði sem gerast í alveru, má þar benda á einföldu rúmtáknin sem notuð eru í ritgerðinni *Birting lífsins*. En þessar líkingafrásagnir eru einnig skýring á eðli rúmsins og rúmstiganna, hinna æðri rúmstiga.

Ef vísindamenn gerðu sér það almennt ljóst að þeir eru daglega að meðhöndla hluti sem þeir ekki vita hvað eru, eins og til dæmis raforkuna, mættu þeir einnig minnast þess að þeir standa andspænis óráðnum gátum. Það væri því vissara að fara gætilega og beita að jafnaði ekki fullyrðingum um að þetta eða hitt sem þeir skilja ekki sé vitleysa, heilaspuni, kerlingabækur, jafnvel ósannindi og blekkingar. Þessar og þvílíkar staðhæfingar eru ekki vísindalegar. Þegar menn hafa til hlítar kynnt sér það sem um er að ræða, þá eru þeir fyrst færir um að láta uppi álit sitt á málinu. Þeir ættu að kynna sér hvað hin duldu fræði hafa um þetta eða hitt að segja og reyna svo að finna hvort það muni vera að einhverju leyti nothæft. Í læknisfræði mun þetta koma mjög til greina, enda mun notkun æðri geislastrauma, sem ennþá eru jafnvel ekki fundnir, koma að miklu gagni í sambandi við þau fræði. Þess ber að geta að ljós- og litalækningarnar eru einmitt vísirinn að þessu. Þar kemur til greina notkun hærri sveifluorku í þarfir manna til þess að eyða bólgum, kýlum og öðru þess háttar, hvort sem það er útvortis eða innvortis. Með aðstoð sálarrannsóknna hefur þegar verið notuð orka frá hærri tilverusviðum til þess að lækna með fyrir milligöngu lækna sem komnir eru í annan heim. Hafa í þessu efni gerst hinir undraverðustu hlutir sem væru sannarlega þess verðir að lækna almennt reyndu í einlægni að kynnst þeim, og gæti það þá orðið til þess að þeir hættu að

Sir William Crookes
17/6 1832 – 4/4 1919

fordæma þessa hluti. Hvað mætti segja um það þegar Egyptinn Thara Bey lá á skurðarborðinu hjá Sir William Crookes og fleiri kunnum vísindamönnum og lét þá stinga í sig fleinum, lét blóðið renna og stöðvaði það eftir vild og lét sárin gróa á augabragði, og þetta gerðist að þessum mönnum ásjáandi svo að þar var ekki um að villast. Þessi maður hlaut að hafa vald á náttúruöflum sem þessir vísindamenn þekktu ekki og einnig á starfsemi líkama síns.

Í glettni og hótfyndni hafa menn talað um *straum og skjálfta* og á þann hátt gert tilraun til þess að gera hlægilegar lækningaaðferðir þær sem gerðar hafa verið með aðstoð sálarannsóknarmanna. En í augum þeirra sem eitthvað hafa kynnst þeim árangri sem þegar er fenginn í þeim efnum hefur þetta engin áhrif haft. Þeir sem mest hafa talað um straum og skjálfta hafa áreiðanlega ekki varað sig á því, að á bak við flest fyrirbrigði lækningaaðgerðanna eru einmitt straumar og skjálftar að verki, vegna þess að allt er í raun og veru sveifluverkanir. Ef menn hafa vald á þessum sveiflum geta þeir útrýmt nálega hverri sýklategund sem berst í líkamann og á ekki að vera þar með því að hækka í honum sveiflumagnið og hitann með hugsanaorku svo að þessir óboðnu gestir hafi þar ekkert viðnám. En vegna þess að þetta er ekki á allra færi verður að nota ytri aðferðir, og meðal þeirra eru ljós-, lita- og straumalækningar.

Maðurinn er það eina áhald sem straumsveiflur hinna hærri veralda og jafnvel alverusveiflur geta komist í gegnum í nothæfu ástandi. Maðurinn er slíkur straumsafnari og straumbreytir, og hann er stöðugur farvegur fyrir þessi hærri öfl hinna hærri veralda. En mennirnir eru á mjög mismunandi þroskastigi, gæddir mismunandi skapferli og fara mismunandi þróunarleiðir. Afleiðing þess er sú, að þeir eru mismunandi góðir farvegir fyrir þessar orkutegundir. Þeir eru einnig mismunandi góðir farvegir fyrir þessa strauma og skjálfta-tegundir og eru því almennt talað gæddir mjög mismunandi miklum lækningakrafti.

Því andlegri sem menn eru, því opnari eru þeir fyrir hinum æðri orkustraumum og því meiri lækningakrafti hafa þeir yfir að ráða. Reyni menn að hugsa hátt og vítt, frjálsmannlega og með skilningi og verða öðrum að liði án umhugsunar um endurgjald fer ekki hjá því að þeir verði smátt og smátt opnari farvegur fyrir hina guðlegu orku sem ævinlega er tilbúin til þess að flæða inn þar sem henni opnast farvegur, og því einlægari sem viðleitni mannsins er, því opnari farvegur verður hann og því meiri orka fer í gegnum hann. Þegar slíkur maður leggur hönd sína á annan mann, á stað sem hann hefur kvöl í eða verk, mun hann dvína eða hverfa með öllu, og sé hinn sjúki næmur mun hann finna greinilega orku þá sem honum berst og fer um hann og í gegnum hann við handaryfirlegginguna. Þetta er notkun hærri afla til þess að hjálpa mönnum ef svo ber undir. En sama máli gegnir með þetta eins og allt annað í tilverunni, það á sín takmörk, því ekkert sem mennirnir fást við er alfullkomið. Þetta ættu lækna og vísindamenn að athuga en ekki fordæma. Þeir ættu heldur að reyna að notfæra sér þennan möguleika eins og allt annað sem þeim berst í hendur sjúkum mönnum til hjálpar. Það stendur óhaggað sem postulinn sagði: „Rannsakið allt, og haldið því sem gott er.“

Listir og listamenn

Þess gerist tæplega þörf að minnast á listir og listamenn í þessu sambandi, því listamenn virðast í raun réttir vera samgrónir náttúrunni og starfsemi hennar. Fátt eitt er þó ástæða til að benda á í þessu sambandi. Í raun réttir er listamaðurinn alltaf að reyna að skapa, hafa náttúruna sem fyrirmynd og uppistöðu en bæta svo við formið nýjum atriðum eða breyta því í samræmi við sína eigin skynjun.

Margir málarar nútíðar skynja fleiri liti og litasambönd en áður átti sér stað. Þeir sjá liti hinna hærri veralda að meira eða minna leyti, bæði vitandi og óafvitandi. Þeir hlaupa ekki framhjá hinni hærri tilveru, litum hennar og litasamböndum. Það er til dæmis vitað að menn sjá misjafnlega mikið af útrauða litnum og einnig þeim útfjólubláa. Þeir sem sjá þá liti sjá út fyrir takmörk hinnar jarðnesku veraldar. Myndhöggvarar sumir eru líkingasmiðir og sýna hinar hærri veraldir í táknum í myndkerfum sínum. Þetta sama gera málarar í hugmynda-myndum. Skáldin segja einnig frá þessu í líkingum og jafnvel í einföldum frásögum og ef til vill án þess að hafa gert sér þess grein hvað þeir sögðu. Húsagerðarlistamenn sýna byggingu tilverunnar, eða ákveðinn hluta hennar, í byggingastílum. Þeir sem eru raunverulegir listamenn í þessari grein blanda ekki saman fleiri ósamkynja stílum og tæta ekki í sundur þá stíla sem þeir byggja eftir eða fella burt verulegar heildir svo að líkingakerfið sem stíllinn sýnir sé sundurtætt og í molum og birti ekki þá listaheild og innri veruleika sem það á að sýna.

Því nær náttúrunni sem listamaðurinn lifir, því fullkomnari skapari verður hann og hjálpar þá mönnum til þess að skilja og skynja hinn innri veruleika lífsins, tilgang þess og tilhögun.

Veraldleg viðfangsefni

Margir líta á þennan hinn jarðneska heim sem eitthvað alveg óviðkomandi andlegu lífi og viðfangsefnum þess. En þessi heimur er þó aðal skilyrðið til þess að menn geti öðlast skynjun og kynnst hinu innra lífi hinna hærri veralda, tilgangi þess og viðfangsefnum. Er hann grundvöllur tilverunnar neðan frá séð og enginn getur orðið fullkominn nema hann hafi náð algerum tökum á verkefnum og viðfangsefnum þessa heims. Og því andlegri sem menn eru, því hyggjari eru þeir í meðhöndlun jarðneskra verðmæta. En það verður að taka strax fram, að hvorki nirfillinn né eyðsluseggurinn eru þess umkomnir að fara réttilega með hin jarðnesku verðmæti.

Dulfræðin er í mörgum greinum nothæf í jarðnesku lífi manna.

Stjörnuspekin er í raun réttir byggð á æðri þekkingu og aðaluppistöður hennar eru til okkar komnar frá elstu foreshju. Hinir miklu meistarar Kaldea og Egypta hafa áreiðanlega þekkt grundvöll þann sem stjörnuspekin byggist á. Þeir hafa þekkt hina innri og æðri starfsemi tilverunnar og vitað að hún byggist á sveifluverkunum og því töluðu þeir um samhljóma hnatta og heima. Stjörnuspekin á tvær hliðar, aðra innri og æðri og hina ytri og vísindalegu.

Þess vegna skiptast þeir sem fást við stjörnuspeki í tvo flokka, þá, sem fást eingöngu við sálræna og dulræna stjörnuspeki, og hina, sem fást við þá ytri, veraldlegu og vísindalegu.

Stjörnuspekin er því nothæf til margra hluta, og sé hún meðhöndluð á réttan hátt má gera með henni mikið gagn í ýmsum greinum, enda er aðaltilgangur hennar að gefa mönnum ráð og bendingar. Þannig notuðu Kaldear hana til dæmis í sambandi við dagleg störf. Þeir hófu ekkert verk eða viðfangsefni án þess að leita leiðbeininga hinna lærðu stjörnuspekinga. Þeir settu niður jurtir og sáðu í jörðina á ákveðnum tíma, þegar plánetuafstöður og þá sérstaklega tunglaafstöðurnar voru góðar og gáfu bestar vonir um mestan vöxt og uppskeru. Þeir lögðu grunn að húsi á réttum tíma og þeir fluttu búferlum á þeim tíma er stjörnurnar bentu á hagstæðustu skilyrðin. Þetta byggðist allt á því að *Guð reiknar* og að ekkert sé tilviljun og að til sé sá rétti tími til þess að framkvæma hvern hlut, þegar sveiflusambönd plánetanna eru hagstæð og náttúruöflin vinna með viðleitni mannanna en ekki gegn henni.

Ýmsir stjörnuspekingar nútíðar hafa gert mikilsverðar athuganir í þessum greinum og hafa komist að mjög árangursríkum niðurstöðum í tilraunum sínum, og eru þær alveg í samræmi við það sem hinir fornu Kaldear héldu fram.

Ég hef aðeins minnst á þetta sem staðreyndir, en fer ekki lengra út í það í þessu sambandi.

Ég hefði átt að segja fleira um þetta efni, en verð að láta staðar numið. Ég vil taka það fram, að þegar athugunum og rannsóknum þessa heims lýkur erum við komin að hliðum æðri veralda og þar halda viðfangsefnin áfram, og ef við komumst að raun um að viðfangsefnin leysast ekki í þessum heimi eiga þau lausn sína í æðri heimum og orsakir þeirra eru þar. Þess vegna dugir ekki að ætla sér að slá striki yfir allt sem menn fá ekki skilið svona allt í einu, því lausnin er til — hún er í hinu óþekkta — og hið óþekkta fáum við að þekkja undir eins og við erum því vaxnir og þá verður það eins og hver eðlilegur og sjálfsagður hlutur.

Jón Árnason prentari.